

De her-der-tjes la-gen bij nach-te, zij la-gen bij nacht in 't veld. Zij
zij er te Beth-le-hem kwa-men, daar scho-ten drie stra-len door-een. Een

hiel-den vol trou-we de wach-te, zij had-den hun schaap-jes ge- Daar
straal van om-hoog, zij ver-na-men, een straal uit 't krib-je be-neen. Toen

hoor-den zij d'en-ge-len zin-gen, hun lie-de-ren vloe-i-end en klaar. De her-ders naar
vlamd' er 'n straal uit hun o-gen en viel op 't kin-de-ke teer. Zij ston-den tot

Beth-le-hem gin-gen, 't liep te-gen 't nieu-we jaar. Toen neer.
schrei-ens be-wo-gen en kniel-den bij Je-zus

Her-ders, hij is ge-bo-ren in't mid-den van de nacht. Die zo-
Als wij daar zijn ge-ko-men, ziet 'n klein kin-de-ke. Leit op 't

-lang van te-vo-ren de we-reld heeft ver-wacht. Vro-lijk, o her-der-kens,
stro nieuw ge-bo-ren, zoet als 'n heef-t lam-me-ke. D' oogskens van stond af aan,

zon-gen ons d'en-gel-kens, zon-gen met blij-de stem: "Haast u naar Beth-le-hem."
zag men vol tra-nen staan, 't ween-de van druk en rouw in de-ze straf-fe kou. **EINDE**